

מאת הגאון מ"ר הרב ברוך הייטפלד שליט"א,
ראש טל' עטרת חיים ברוך, קליבלנד הייטס

2) A group of people should not rely on this because the owner does not want his set to get discolored from so much handling.

4) Only use it in the place where it is and do not take it from place to place, such as from *shul* to a house or from a house to *shul*.

5) If the owner is known and nearby, or can be contacted, one should ask permission and not rely on “he probably agrees.”

6) If it is known that the owner is very particular about his set of *Arba Minim* and would not want others to touch it without permission, one cannot use it at all without permission.

7) If the *lulav* is in such a condition that minimal usage might ruin it, or the taker uses it very vigorously in a way it can become blemished, he should not take it.

For Hallel and Hoshanos. It is not clear if one who has already fulfilled the basic *mitzvah* of *lulav* can also take it for the shakings of *Hallel* and the processions of *Hoshanos*. The owner might just be agreeable for it to be used for the basic *mitzvah*.

The *braisa* states: if one congealed blood and eats it, or dissolved *cheilev* and drinks it, he is חייב. It is understandable that

one who congeals דם and then eats it, is חייב, because even though it is now not in its normal state, by congealing it, he is "אחשיבה" and showing it is significant to him. But one who swallows dissolved *cheilev*, should not be חייב, because it says "אכילה" and שתיה is not אכילה? *Reish Lakish* answers the *Torah* uses the word "נפש" and this includes שתיה. **Rashi** explains נפש connotes everything that's מיישב דעתו of a person which includes drinking. The *Gemara* brings a *braisa*: if one dissolves a grain product and drinks it on פסח, if it's חמץ he's כרת חמץ, if he did this to מצה he is not חמץ. The *Gemara* says, not being מצה is understandable because it says לרם עיני and dissolved and dissolved *cheilev* is not considered לרם עיני. But one shouldn't be חייב for eating dissolved חמץ, because it says אכילה? *R"l* answers, it says נפש here too, which includes שתיה.

Tosfos? שתייה בכלל אכילה? We have a rule: למה צריך לומר "נפש" to teach one is חיוב for drinking? We have a rule: שתיה בכלל אכילה answers that drinking is always included in the term eating only on drinks, like wine or oil. But if the food is usually a solid and one turns it into a drink by liquifying it, this would not be אכילה בכלל, unless otherwise stated. רע"א [בגלין הש"ס] brings תוס' who asks the same קשיא a ורש"י our תוס', but over there, תוס' answers differently and says if not for נפש, we would've thought למה צריך לומר cheilev is not even considered cheilev and one would be פטור.** It seems that תוס' does not hold of the יסוד in our תוס' that שתיה בכלל אכילה only applies to drinks, but rather holds that even a food turned into a drink would be אכילה and therefore gives another דעת. חת"ם סופר [לח"מ תוס'] says instead of answering drinking liquified מצה is excluded from the מצוה, because it's not ענין לרוב, the Gemara could've also answered that one is not יוצא because he says בערב בשר ודג ופירות וכו' וכל המצות כוללות בהם. תוס' answers differently: that which we say by cheilev that since it says אכילה, drinking should be פטור, is not because שתיה is different, because really בכלל אכילה, שתיה בכלל אכילה, but rather by liquifying the חלב one is ruining it and it's not הנותן דרך הנאות. So, because they are normally consumed in a different form, and we have a rule that by איסורים one is not חיוב unless it is eaten הנותן דרך הנאות. Since it was appropriate by cheilev and דם to say אכילה tells us it has to be eaten in its original state, so now we need the לומר נפש to say one is חיוב בשתייה. However, הנהוא מצוה is not dependent on הנהוא, because מצוה לא ליתות ניתנו so although it says אכילה, since it's a מצוה, one should be יוצא with liquified matzah even if eaten הנותן דרך הנאות, so we do need לומר נפש to teach that liquified מצה is not considered יוצא and that's why one is not יוצא. The Gemara [פסחים לה.] brings our braisa that one is יוצא אכילת מצה with liquified מצה. רש"י explains: because drinking מצה is not אכילה. This seems to be like the above תוס' since the issue with drinking מצה is it's not אכילה, so our Gemara could've also answered that one is not יוצא with liquified matzah because it **לא היה צורך לומר** אכילה and didn't need to say it's not ענין לרוב.

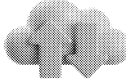
zer Rebbe) would say:

“וּבְאוּ עֲלֵיכֶם כָּל הַבְּרָכוֹת הָאֵלֶּה וְהַשִּׁיגוֹךְ” - It would seem that the word ‘וְהַשִּׁיגוֹךְ’ is extra, for if the blessings come upon you, then surely they have ‘reached you.’ However, this is an admonition to the people whom *Hashem* has gifted with riches and

many blessings. Often they don't recognize their own good fortune, they don't have any השגה (clue) that Hashem has favored them, and they still complain. Thus, the blessing is not complete until 'השייך' - one appreciates all the good."

A Wise Man would say: “Drive carefully. Not only cars can be ‘recalled’ by their maker.”

Daven & Learn IN ORDER
to connect with Hashem!
 (ב"ח ס"י מ"ז)
 -each with its own form
 of connection.

Mazel Tov to Naftoli & Ahuva Hoffman on their Chasuna, and to the Gestetner, Heller, Hoffman & Blonder grandparents. May they build a Bayis Neeman B'Yisroel

Monetary, Interpersonal Laws and Din Torah (77)

Arba Minim: Using a Lulav Without Permission. Previously, we explained the requirement to own a *Lulav* set on the first two days of *Sukkos*. The rest of *Yom Tov*, one may fulfill the *mitzvah* with a borrowed set from someone else. This results in a *halacha* as follows: Normally if one wants to borrow the *mitzvah* item of another person who is not there, he can do so if it won't interfere with the owner fulfilling the *mitzvah*. We assume that the owner agrees that his item should be used for a *mitzvah*. However, this "permission" to use the item only takes away the potential sin of stealing and works for the remaining days of *Yom Tov* - but not the first two days. Since for the first two days one needs an actual transfer of ownership [*kinyan*], it needs the conscious will of the owner and can't be valid because we say he wouldn't mind (1).

After the First Two Days. Conditions for using another's set without רשות after the first two days of *Yom Tov* are as follows:

1) Use it only once and not continuously, day after day, because many people who would not mind lending once would mind

**TORAH TAVLIN
IS ALSO AVAILABLE
ONLINE TO VIEW ARCHIVES,
STORIES, ARTICLES OF INTEREST
OR TO SUBSCRIBE TO RECEIVE
THIS TORAH SHEET WEEKLY.
WWW.TORAH TAVLIN.ORG
OR SEND AN EMAIL TO
SUBSCRIBE@TORAH TAVLIN.ORG**

פרק ג' ד' דאבות

לע"נ ר' אברהם יוסף שמואל אלתר בן ר' טובי' ז"ל
ורעייתו רישא רחל בת ר' אברהם שלמה ע"ה קורץ

ורעיתו רישא רחל בת ר' אברהם שלמה ע"ה קורץ

טיב התבלין

בפרשתן, כל התוכחה שיבוא אם ח"ו לא נשמע לקול השם ולתורתו.

לאור האמור מן הראוי לעורר את האדם החפץ להתקרב אל השי"ת, שמיד

מעם שובו בתשובה שגן לעצמו את **הספר קיצור שולחן ערוך**, כי מכבר זאת אין תשובותיו מפורסמים, וזאת היתה תשובתו הראשונה, וזאת היתה תשובתו השנייה, וזאת היתה תשובתו השלישית, וזאת היתה תשובתו הרביעית, וזאת היתה תשובתו החמישית, וזאת היתה תשובתו הששית, וזאת היתה תשובתו השביעית, וזאת היתה תשובתו השמינית, וזאת היתה תשובתו התשיעית, וזאת היתה תשובתו העשירית, וזאת היתה תשובתו האחרונה, וזאת היתה תשובתו האחרונה.

נחיצות הלימוד בקיצור שולחן ערוך הוא יותר משאר כל הלימודים, כי תכלית לימוד התורה היא כדי שיבוא על ידה לידי מעשה, וספר זה הלא דרכו יכיל האדם לבוא תיכף לידי מעשה, ועל אף שיש עוד חיבורים שמטרתם להאירו את המעשה אשר יעשו, כגון ספר משנה ברורה, בכל זאת אין זה דומה לחיבור זה, כי בו מבוואר כל פרטי הדק, והלימוד בו נמשך הרבה זמן, ועד שיבוא האדם ללמוד כל פרטי הדינים ולהיות בקי בהם, בכל זאת מתחילה עליו לדעת את עקרי ההלכה בקיצור, כדי שלא יכשל בדבר הלכה, ואף אם עדיין אינו יודע כל פרט ופרט, מכל מקום את עיקר הדין הוא יודע, ואם יבוא לידי מעשה, אף אם יהיה נבון בדרך פרטי הדין החסרים לו, מכל מקום ידע שיש בו צד שטאלי, ושעליו לשאול פ' מורה צדק, אבל אם ילמד מתחלה הקיצור, או לא ידע כלל את עצם הדין, ובוודאי שיבוא לידי מכשולים שונים ומשונים.

יהי רצון מלפני אבינו שבשמים, שהש"ת יזכינו שנודו את עצמינו להיות בקי בחוקי המלכות שהמה חוקי התורה, ועל ידי זה, יביאנו לידי תשובה שלימה וגמורה כדי שנזכה בדין.

ששכולם נסים אין בהם טבע ומנהגו של עולם, עכ"ל. כלומר, כשהקב"ה שינה את הטבע, ועשה ניסים גלויים, והו מורה שהוא ית' השליט על הטבע, ואין שום כח להנהיגת הטבע, וכל הטבע הוא רק האופן שהעולם נהג כמנהגו, אבל באמת הוא ית' השליט על הטבע, ועפ"י י"ל, דרשבא להורות הש"ת על מה שמטיב עמנו ודוחש חשב שיש הנהגת הטבע ואינו לגמרי הנהגת הש"ת לא יורה להש"ת על מה שחשיג בדרך הטבע, שהרי אינו מאת הקב"ה אלא הוא מאת הנהגת הטבע. ודע"כ כשהי' להורות להש"ת על הנהגת הטבע, שכל הפירות שיש לו הם מאת הש"ת, צריך להפאין שבאמת מאת הש"ת, והו שייך רק אם באמת מאת שואין ששום כח להנהגת הטבע, והאופן שקבע התורה האופן לחוק באמונה זה הוא ע"י באמונה ביצ"מ, וכדברי הרמב"ן, שמן הנסים הגלויים אדם מודה בנסים הנסתרים.

ובאמת זהו נסיון גדול להאמין באמונה שלִימה שהקב"ה הוא השליט, שאנו
בועלים של 'העולם', וע"כ 'העולם' נקרא בשם 'עולם' מלשון 'העלם', שנסתר
בהמהנהגת הש"ת וכל העולם נהג בצדק הטבע, ואינו נראה לעין שהוא באמת
נהגהגת הש"ת, וצדק"ל של ייחודי' לזקק עצמו להאמין שכל מה שנעשה בראי עלמא
הוא לגמרי מהנהגת הש"ת, שהוא עשה וועשה ויבשה לכל המעשים ומי שבאמת
אמין לו יורה להש"ת מעומם לבו על כל הטובה שנעשה לו.

מאת הרב ר' גינאל חזקוני שליט"א, ר"מ חט"ס חסדים ערוך
והיה אם שמוע תשמע בקול ה' אלקיך לשמר לעשות את כל
מצותיו אשר אנכי מצוך היום ונתת ה' אלקיך עליון על כל גויי
הארץ (בא-ה) - קיום התורה וסגולתה

וְנֶהְיֶה עֹמְדִים אֲנִי כַּעַת בַּיָּמִים הָאוֹרוֹנוֹנִים שֶׁל הַשָּׁנָה, וּמִתְכַּוְּנִים אֲנִי לְקַרְאָהּ הַיְּהוּדִישָׁה הַבְּעִלָּה, כּוֹלֵנוּ מִצְעִים וּמִיִּחְיִילִים וּמִתְפַּלְלִים לְהַשִּׁי"ת שְׂנוֹכָה לְהַכְתִּבָּהּ וְחָתֵם לִשְׁנָה טוֹבָה, וְלִכֵּן סִיבַּב מִסְבֵּב הַסִּבּוֹת שִׁיחִי קוֹרְאִים בְּקִרְיָאָה זֶה בִּזְמַן הַזֶּה, הַתְּהוֹרָה הַיָּמָּה דֶּרֶךְ הָאֶדְרָם, וְלַעַת כּוֹזֵאת בָּאָה הִיא לְהוֹרֹת לִפְנֵי אֶת הַמַּעֲשֶׂה שֶׁיֵּשֶׁה אֲנִי שִׁיחִי אֲכַן רָאִי לָךְ, בְּאִלוּ הַמְקִרְאוֹת הַנוֹכְרִים מַעֲדִיָּה הִיא בְּהָאֶדָם הַמַּעֲשֶׂה הַאֲמִתִּי לְכּוֹתֵב בֵּין הָאֵל שְׁמוֹעַ בְּקוֹל הַשִּׁי"ת וְלִכְתּוֹב אֶת מִצְוֹתָיו, וְאִי לְגִדּוּלָה וּלְכָל הַבְּרִכוֹת הָאֲמוּרוֹת בַּחֲמֹשׁ.

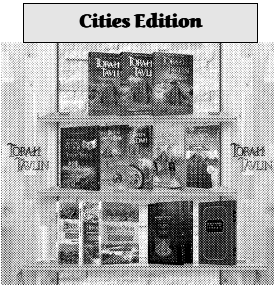
היצר האורב לו לאדם מנסה להשכיח ממנו את חובתו בעולמו, אך יודע הוא
אדם המאמין ירא לנפשו, כי יודע הוא שאיתו דין ואיתו דיין, וידיעה זו תעורר
בנו להשיב מעשיו. לכן מנסה הוא לפעמים להשיג לנגד עיניו סגולות שונות.
תהא אותו ש״ע עשיתם ימשך לעצמו ברכה ואושר, ובכך מנסה הוא להסיח
מנו מבראו, ועל אף שאין לזלזל בסגולות מסימות המקובלים מאבותינו, בכ״ז
ר חסדו להמשיכת הטוב הוא קיום התורה והמצוות, ועדיף הוא על אלו הסגולות.
הסגולות איננה דבר הכרחי, ואילו קיום התורה בהכרח שתועיל, שדרי הבטחה
רשת היא בתורה.

ומלבד זאת ידע האדם, שאף אלו הסגולות לא יועילו לו אם לא יקיים את ד', שהרי יותר ממה שהסגולה מסוגל להועיל, הרבה יותר מזהסוגל החטא ע. ולכן אם יקח את עצמו לסגולות מסוימות, ולא ישים דגש על קיום ושמידת

מאת הרב אברהם דניאל אבסטיץ שליט"א, בעמ'ס טו

בבאת אל הכהן אשר יהיה בימים ההם ואמרת אליו הנדתי היום לה'
תקד כי בבאתי אל הארץ אשר נשבע ה' (ו-12) - בענין הוראה להש"ת
ומביא ביכורים אומר הפסוקים בתחילת הפרשה - "ארמי אבי אבי וירד מצרימה
שם במתי מעט ויהי שם לגוי גדול עצום רוב וירעו אתנו המצרים ויענינו ויתנו
עבדנו עבדה קשה ונצטק אל ה' אלוהי אבותינו וישמע ה' את קלנו וירא את ענינו ואת
גלנו ואת רוצחנו ויצאנו ה' ממצרים ביד חזקה ובורע נטויה ובמרא גדל ובאותות
ועליונות וגו'" והדר תמוה מאוד, מדוע כשבא להודות להש"ת על הביכורים, מוכיח
הענין של יציאת מצרים הרי זה לא שייכי כלל וכלל להפסדות שבא להודות
עליונות בלתי-הספר החוצות (בא"ת תר"ו) השתעס מדוע מוכיח יציאת מצרים
לביכורים. משום רמזה על ההודות להש"ת הראוי לעורר לבבו שהכל מגיע
ידק מאת הש"ת וע"כ מוכיח עוד מחסדי הש"ת.

היה **הדמיון** (סוף פרשת בא) שכתב הטעם מדוע הקב"ה עשה ניסים גלויים בציאת מצרים? וז"ל: "זמן הנסים הגדולים המפורסמים אדם מודה בנסים הנסתרים שהם יסוד דבר כולם שאין לאדם חלק בתורת משה רבינו עד שנאמץ בכל דברינו ומקדונו

Torah Tavlin Publications
34 Mariner Way, Monsey,
NY © All Rights Reserved

NY © All Rights Reserved

מעשה אבות סימן לבנים

וענית ואמרת לפני ה' אלקיך ארמי אבד אבי וירד מצרימה ויגר שם במתי מעט ... (כו-ה)

Every so often, you run into someone whose life feels like a quiet answer to a question you did not even realize you were asking. I recently met a local rabbi, a well-known figure across our community whose counsel is sought by people from every imaginable walk of life. He asked to remain anonymous, and once you hear his story, it is entirely clear why. He comes from what people often call a “simple” family - though in truth, no Jew is simple, as every *neshama* carries an irreplaceable, priceless value. His brothers were practical men who naturally transitioned into trade and commerce, building comfortable, grounded lives. But his own heart burned for something else entirely: his soul yearned for the depth and wisdom of the *Torah*.

His choice was not met with easy acceptance. His parents placed heavy pressure on him to leave the *yeshivah*, step away from abstract study, and learn a practical craft that could secure a stable livelihood. The weight of that expectation eventually wore him down until he finally broke, ready to surrender his true calling. But at the absolute eleventh hour, his rabbi stepped in and told his parents the following ancient story: Centuries ago, a wealthy farmer named Hyrcanus watched all of his sons work diligently in his fields. All, that is, except for one. One son abandoned the farm, fleeing the physical labor to immerse himself in study. Hyrcanus was furious. How could his son abandon a secure, guaranteed future for an intangible spiritual pursuit? While his brothers broke their backs in the field, this son simply sat and read. Hyrcanus reasoned that when the time came to divide his vast estate, this boy should receive nothing, having neither toiled nor labored for the family fortune. Fueled by anger, Hyrcanus traveled all the way up to Jerusalem to formally disinherit his son before the rabbinic courts.

When the father arrived in the holy city, however, he discovered that his runaway son had developed an incredible, unrivaled brilliance under the tutelage of *Rabban Yochanan ben Zakkai*, the leader of the Jewish people. That young scholar was being ordained as a master teacher, standing as the greatest disciple of his generation. His name was *Rabbi Eliezer ben Hyrcanus*. When the great leader realized who the father was, he embraced Hyrcanus and proclaimed, “Blessed are you, for such greatness came from your house!” Seeing the immense spiritual stature his son had attained, the father never disinherited him. Instead, Rabbi Eliezer became the enduring crown of the entire family.

Finishing the tale, the neighborhood rabbi asked the young man’s parents, “Surely you have heard of the divine *Tanna, Rav Eliezer ben Hyrcanus*?” The father, a knowledgeable man, replied immediately, “Of course, In the *Mishnah*, he is defined as a plastered cistern that never loses a single drop. His brilliant insights fill our sacred texts.”

The rabbi smiled and asked one final question: “And his hard-working brothers - what were their names?” The room fell silent. Nobody knew. Their names dissolved into the passage of time, lost to the mundane routines of everyday life. Touched by the realization, the young man stayed in the *yeshivah*, and the rest is history.

As the neighborhood rabbi walked away after sharing this story, a realization hit me. Just like the brothers of Rav Eliezer, no one actually knows the names of this local rabbi’s brothers either. Despite their commercial success, they faded into the background, while the brother who chose a life of spiritual dedication became the anchor of his family’s memory.

This dynamic lies at the very heart of the *Torah parsha* where we declare, "ארמי אובד אבי", referring to Lavan’s attempts to spiritually dismantle Yaakov. Lavan did not merely seek physical harm; he sought to absorb Yaakov into his material, self-serving worldview. Lavan’s own sons were completely lost to history, forgotten because their lives were tethered only to temporary possessions. Had Yaakov followed their path, he too would have been forgotten.

Instead, Yaakov chose a life of righteousness and eternal values, earning a legacy so deep that our sages teach “*our father Yaakov did not die*” - he lives on through the vibrant heritage he built. We often meet people who take immense pride in their ancestry, boasting of great grandfathers or celebrated lineages from generations long past. A noble lineage is meaningless if the present generation abandons the very values that made their ancestors great.

קוֹמֵי אֲדָרַי כִּי בֵּא אֲדָרַי וּבְכֹד ה' עֲלִיךָ וְדָחַ ... (ישעי' כ-א)

Unlike the terrible curses mentioned in the *Parsha*, *Yeshaya HaNavi* draws a contrasting view with promises from *Hashem* that *Klal Yisroel* would eventually find comfort in the very punishments that they had experienced throughout the long exile. “*Arise, shine, for your light has come, and the glory of Hashem has shone upon you.*” Such is the divine message for *Klal Yisroel* which offers a sliver of hope in a very dark world. But what light is the *Navi* referring to and what is the significance of its shine?

R’ Shlomo Ashkenazi Rappaport ז”ל of **Chelm** explains that that the light and shine detailed by the *Navi* are a reference to the two crowns that *Klal Yisroel* received at *Matan Torah* on *Har Sinai* when they wholeheartedly

accepted the *Torah* with the immortal words of *Naaseh V’Nishma*. These two crowns signified a balance of the two main worldly elements - light and dark - which enumerates how the *Torah* is the only thing that holds the balance of evil (dark) and good (light) in this world. After *Matan Torah*, *Klal Yisroel* proudly wore these crowns and acted as arbiters of their ideals, but they were eventually lost due to sin and *Hashem* promised to return them at a later time.

As the keepers of these values, it is important for every individual Jew to know that simply activating a light does not make a significant difference. Rather through projecting the light of *Torah* and letting it shine forth, the light will ultimately make an impact on the world around.

תורת הצבי על הפטרות

DEEP, PENETRATING ANALYSIS
OF THE WEEKLY HAFTORAH

ושמרתם את דברי הברית הזאת ועשיתם אתם
למען תשכילו את כל אשר תעשון ... (בט-ה)

Parshas Ki Savo, famously known for containing the second תוכחה, closes with the above-referenced *posuk*. Its simple understanding is: If a person adheres to *Torah u’Mitzvos*, he’ll know exactly how to act, thereby avoiding קללות.

The **ילקוט שמעוני** says, if one wants to survive in this world, he needs only to learn *Torah*. He sees this from the *Torah*’s beginning the next *posuk* with "אדם נצבים". If "ושמרתם" ... then "אדם נצבים" - you’ll be able to stand. Furthermore, the *Gemara* in *Sanhedrin 99b* extrapolates from this *posuk* the following *Chazal*: כול המלמד את בן חברו תורה כאילו עשא, כאילו עשאו לדברי *Chazal*: It’s as if he made the child, or the *Torah*, or himself. Asks the **Netziv**: Where did *Chazal* see this lesson in this *posuk*? The *Torah* is replete with similar *posukim* and there’s no such message gleaned. For example, it says in *Kedoshim*, "ושמרתם את כל חקתי ואת משפטי ועשיתם אתם", or in *Emor*, "ושמרתם מצותי ועשיתם", and there’s no mention of this concept. What is added here that prompted this לימוד? He answers that unlike the other places, our *posuk* adds the word ברית. The *bris* of *Torah* is its continuity, passing on from generation to generation; as we say in daily, ובא לציין ומפי, "לא ימושו מפיד, ומפי, זרעך, ומפי ... מעתה ועד עולם". The idea of תשכח מפי זרעו. The other *posukim* thus refer to a person’s own connection to *Torah*. But if one teaches *Torah* to the young, there’s a הבטחה that the תוכחה need not come.

Earlier in the *parsha* it says, "ארור אשר לא יקים את דברי התורה". Meaning that if one ensures the *kiyum* of *Torah* through conveying its beauty to the children, that brings *beracha* to the world. **Rashi** says, כאן כלל את כל התורה כולה.

In light of the above, this can mean that the entire *Torah* is contingent on this principle; on our everlasting *mesorah* chain, from link to link. May we be *zoche* to impart the *Torah* to our descendants and earn the *beracha* of "אדם נצבים היום" as we stand before *Hashem* this *Rosh Hashanah*.

משל למה הדבר דומה

ובאת אל הכהן ... ואמרת אליו הגדתי היום לה' אלקיך (כו-ג)

משל: Judge John Kralik once hit a really low point in his life. Everything was going wrong. His work as a lawyer was failing, his personal life was becoming a mess, and he felt totally overwhelmed by his problems. He felt like he had nothing good left in his life.

One day, he had a simple but powerful idea. Instead of looking at what he was missing, he decided to focus on what he did have. He set a goal to write one handwritten thank-you notes every single day for a whole year.

At first, writing these notes felt a bit weird. But slowly, something amazing happened. Because he had to look for reasons to say thank you, he started noticing kind acts everywhere. He saw the good in his friends, coworkers,

ושמחת בכל הטוב אשר נתן לך ה' אלקיך
ולביתך אתה ודלוי ודגור אשר בקרבך ... (כו-א)

GOLDEN NUGGETS ON THE PARSHA WITH A
FOCUS ON LESSONS HOW TO SERVE HASHEM
AND BE A BETTER JEW BY R' YEHOShUA GOLD

Bikkurim is the commandment for every farmer to bring the first fruits from each crop to the *Bais HaMikdash* and give them to a *Kohen*. By this *mitzvah* the *Torah* says explicitly, "ושמחת בכל הטוב אשר נתן לך ה' אלקיך", there must be genuine *simcha* in this *mitzvah*. But how can a farmer be happy when he is giving away his very own crop? After working the land and tirelessly caring for the crops, finally the first fruits appeared. Instead of enjoying them himself, he has to give them away!

The fruits were transported in a basket. Wealthy farmers would bring their fruits in beautiful, expensive baskets, even accompanied by cows whose horns were covered with gold. Poor farmers, however, would use a home made woven basket. *Chazal* teach that the fancy baskets were returned by the *Kohen* while he kept the poor persons.

The **Malbim** shares a deeper reason for this. The poor farmer personally invested his time and effort into making his basket. His own hands created the vessel that carried his *Bikkurim*. An additional fascinating detail was that the baskets were made from the branches used for *Aravos* on *Sukkos*! Their very source was a holy! Therefore, the basket itself became part of the *mitzvah*. But the wealthy person simply purchased an expensive basket. Its beauty was not an expression of his personal *Avodah* and it therefore was merely a physical fancy basket.

R’ Moshe Feinstein ז”ל explains that the farmer's happiness comes from recognizing the truth of "אשר נתן לך ה' אלקיך", everything he has was given to him by *Hashem*. The farmer did work. He plowed, planted, watered, and waited. But ultimately, he realizes that the fruit did not come from his own power. *Hashem* gave him the land, the ability to work it, the rain, the sun, and ultimately the fruit itself.

When a person thinks what he worked for his, it is difficult to give it away. But when a person realizes that *Hashem* gave it to me, there is joy in giving it back. It is an expression of gratitude and *Avoda* to *Hashem*.

family, and even people he didn’t know.

The biggest surprise wasn’t how the notes made others feel, but how they changed him. His anger and sadness turned into real happiness. Because he was more thankful, his relationships got much better. He later wrote a book about how this small daily habit completely turned his life around.

נמשל: The *Torah* value of “*hakaras hatov*” which means noticing and being thankful for the good things we get, is the opening message of this week’s *Parsha* and it is also an essential tool to use as we get ready for *Rosh Hashanah*. When we train ourselves to look for good, the way we see the whole world changes. Often, we think life has to get better before we can feel thankful. But it’s actually the other way around. When we choose to be thankful first, our everyday life starts to feel full of blessings.

הנחמדים מזהב